

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-1 У. 8114/17
17.04.2018. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А. Из ..., ..., Б.Б. Из ..., ..., В.В. Из ..., ..., Г.Г. Из ..., ... и Д.Д. Из ..., ..., које заступа пуномоћник Наташа Р. Марић, адвокат из Београда, Борска 86/4, Раковица, против туженог Министарства финансија Републике Србије у Београду, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења бр. 46-00-00597/2016-13 од 31.03.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Одељење у Нишу, у правној ствари враћања имовине, након одржане усмене расправе 13.04.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци: А.А. Из ..., Б.Б. Из ..., В.В. Из ..., Г.Г. Из ... и Д.Д. Из ..., да заинтересованом лицу Републици Србији, коју заступа Државно правобранилаштво одељење у Нишу, накнаде трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба А.А. Из ..., Б.Б. Из ..., Е.Е. Из ..., Ж.Ж. Из ..., З.З. Из ..., В.В. Из ... и Д.Д. Из ..., изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Ниш, број: 46-016305/2013 од 21.01.2016. године, којим је у целости одбијен њихов захтев поднет дана 02.12.2013. године и заведен под бројем 46-.../2012, за враћање односно обештећење имовине, и то куће са окућницом, површине 98 м², у ..., у ул. ... на к.п. бр. ... КО ...-..., као неоснован.

Тужиоци, тужбом поднетом 24.05.2017. године, уређеном у складу са налогом из решења суда од 21.09.2017. године, оспоравају законитост решења туженог органа, из свих законом прописаних разлога. Наводе, да је пок. И.И., предметну

имовину стекао на основу уговора о купопродаји, теретно, од стране Републике Србије, да има тапију, која је несумњиви доказ његовог власиштва, а да је иста одузета од ранијег власника Ј.Ј., на основу прописа. Када је И.И., поднео захтев за упис у земљишне и друге јавне књиге свог савесно и законито стеченог права својине над предметном имовином, одбијен је из разлога што тренутна власт није признавала претходну, односно надлежни орган је тумачио да је закључен уговор И.И. и Републике Србије, без правне снаге, обзиром да јој је правна важност одузета Одлуком о укидању правних прописа од 3. фебруара 1945. године, коју је донело Антифашистичко веће народног ослобођења Југославије. Указују, да је без обзира на то што је пропис укинут, савесни стицалац је морао бити заштићен, при чему И.И., није тада лишен државине над предметном непокретношћу, већ је остао у поседу исте. Наводе и да је тек решењем прве експропријационе комисије у Нишу Е бр. .../56-13 од1956. године, предметна непокретност одузета од И.И., иако је формално одузета од Ј.Ј., али је у том тренутку његов правни следбеник, савестан и законит, био И.И.. Ширим тумачењем прописа и конкретних околности под којима се одвијало одузимање имовине од И.И., управо је решење прве експропријационе комисије у Нишу Е бр. .../56-13 од1956. године уз одлуку Антифашистичког већа, према мишљењу тужилаца, акт предвиђен чланом 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а тапија на име И.И., заједно са претходно донетим, па укинутим прописом, Уредбом о припајању имовине Јевреја Србији, документ који И. легитимише као бившег власника. Неприхватљиво је, а истовремено и дискриминација, признати право на обештећење Ј.Ј., јер је њему једна власт одузела имовину, а не признати право на обештећење И.И., јер се ради о другој власти, при чему посебно поново указују да је И. својину над предметном имовином стекао од власника теретно, и да је у том моменту власник исте била Република Србије, а на основу Уредбе о припајању имовине Јевреја Србији. Неспорно је и да је наведена Уредба проглашена неважећом, али тек након што је предметна имовина отуђена И.И., савесном купцу. Такође, треба имати у виду сплет околности, сталне и брзе промене власти која једна другу нису признавале, што је имало за последицу да је И. одбијен захтев за упис власништва над предметном имовином. Предлажу да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, и у спору пуне јурисдикције уважи захтев тужилаца. Истакли су трошковник у износу од 76.500,00 динара за састав тужбе.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета ове управне ствари и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице Република Србија, је преко Државног правобранилаштва РС, Одељење у Нишу, дала одговор на тужбу, којим оспорава тужбу и тужбени захтев. Сматра да је оспорено решење правилно и на закону засновано, па предлаже Суду да тужбу одбије као неосновану, а тужиоце обавезе да јој плате трошкове спора у износу од 36.000,00 динара за састав одговора на тужбу и ПТТ трошкове у износу од 200,00 динара.

Управни суд је, у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), на којој пуномоћник тужилаца изјави да остаје у свему при тужби и наводима тужбе с тим што

додаје да она сматра да би у овом случају и правни претходник тужилаца као савесни купац а и ранији власник коме је по неважећој Уредби одузета имовина практично имали право на обештећење и враћање имовине. Сматра да тужиоцима припада право, будући да се и правни следбеници сада пок. Ј.Ј. бив. Из ... нису обраћали за враћање означене имовине. Предлаже Суду да тужбу уважи, поништи оспорено решење. Трошкове тражи за састав тужбе 108.000,00 динара, будући да заступа више лица по тарифном броју 14 и за приступ Суду 112.500,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да су дана 02.12.2013. године, првостепеном органу А.А., из ..., у своје име, и као пуномоћник Ђ.Ђ. Из ..., Е.Е., из ..., Ж.Ж. Из ..., З.З., из ..., В.В. Из ..., Г.Г. Из ..., и Д.Д., из ..., поднели захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење, бив. власника пок. И.И. Из ..., а као предмет захтева наведена је кућа са окућницом, површине 98 м², у ..., ..., на кп. Бр, ... КО ... Кула. Уз захтев су достављени сви докази наведени у Потврди о пријему захтева за враћање и обештећење од 02.12.2013. године. У току поступка првостепени орган је из садржине Тапије Среског суда у Нишу, бр. .../43 од1943. године, утврдио да је имање (плац на коме постоји дућан од мешовитог материјала у Нишу, ул. ..., на кп. бр. ...) прешло у својину Србије на основу Уредбе о припајању имовине Јевреја Србији МС бр. 3313 од 28.08.1942. године, потом под бр. 458-Д-153/43 од 20.08.1943. године, уписано да је напред описано имање прешло у праву и искључиву својину И.И. из, куповином пред судом за суму од 750.000,00 динара у коју суму улази и куповина имања у Из садржине записника Среског суда у Нишу, који је састављен дана 20.05.1946. године, утврђено је да је И.И. Из ..., пред Среским судом за град Ниш, као земљишнокњижном суду, изјавио да је он власник кп. бр. ..., по куповини, а према тапији Среског суда у Нишу бр. ... од1943. године, уписане у ЗКУЛ-у број ... КО ..., као кућа 25, у ..., са кућиштем, површине 98 м², а да је у Власничком листу укњижено право власништва у корист Ј.Ј. Из ..., па је предложио да се одреди расправа за заступником укњиженог власника Ј., који је за време окупације убијен и да се дозволи отпис парцеле бр. ... ЗКУЛ-а бр. ... КО ... и припис те парцеле у А листу ЗКУЛ-а бр. Из садржине закључка Среског суда за град Ниш Посл. бр. Дн 624/46 од 31.05.1946. године, утврђено је да се одбија пријава права власништва И.И. Из ..., поднета у поступку за исправљање земљишњих књига да се на основу тапије потврђене од стране среског суда у Нишу бр. ... од1943. године, укњижи као власник парцеле број ... кућа број ... у улици ... са кућиштем у површини од 98 м ЗКУЛ ... КО ..., власништво Ј.Ј., из ..., као и да се наређује забележба ове одбијене пријаве. Из садржине Извештаја из Архива земљишњих књига РГЗ СКН Ниш бр. .../2013-124 од2013. године, утврђено је да је кп. бр. ... приликом обнављања земљишњих књига 1945 године у ЗКУЛ бр. ... КО ..., била уписана на Ј.Ј. Из Решењем Дн 129/57, а на основу решења прве среске експропријационе комисије у Нишу, Е бр. .../56-13 од1956. године, отписана је парцела ... и уписана у ЗКУЛ ... у корист општенародне имовине. Дана 22.10.2015. године, на захтев првостепеног органа, РГЗ СКН Ниш, доставио је решење прве среске експропријационе комисије у Нишу Е бр. .../56-13 од ...1956. године, из чије садржине

је првостепени орган утврдио да се експроприше непокретно имање приватног власника пок. Ј.Ј., бив. Из ..., кога су наследили син К.К. и кћи Л.Л. Из ..., којима је као одсутнима одређен за стараоца Никола Ђукић, адвокат из , и то кп. бр. ..., ЗКУЛ бр. ... КО ..., у површини од 98 м², са стамбеном зградом од тврдог материјала, у корист државе ФНРЈ, ради изградње стамбене блок зграде. Из садржине Извода из МКУ од ... године, утврђено је да је И.И. преминуо дана ... године. По окончању поступка утврђено је да предметна имовина није одузета од овде означеног бившег власника И.И., из ..., те како подносиоци нису пружили други доказ, односно акт, којим је предметна имовина одузета од бившег власника И.И., из ..., то је првостепени орган одлучио као у диспозитиву решења. Тужени орган је разматрајући наводе жалбе применом одредби члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и Службени гласник РС", бр. 30/10"), одбио жалбу као неосновану.

Одредбом члана 1. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11), прописано је да се тим законом уређују услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећење за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу акта о подржављењу, после 9. марта 1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општенародну, државну, друштвену или задружну својину. Одредбом члана 2. истог закона, прописано је да се право на враћање одузете имовине по том закону може остварити за имовину која је одузета само применом прописа који су у том члану таксативно наведени. Одредбом члана 3. став 1. тачка 3. истог закона, прописано је да се под актом о подржављењу подразумева правни акт који је имао непосредно правно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине, док је одредбом члана 42. став 4. тачка 3. истог закона, прописано да се уз захтев за враћање имовине, обавезно прилаже, у оригиналу или овереној фотокопији, исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе, по оцени Управног суда, правилан је закључак туженог органа да је првостепени орган својим решењем правилно одбио захтев тужилаца за враћање предметне имовине. Ово, јер имовина која је предмет захтева у овом поступку, није могла бити одузета И.И., као лицу, које је означено као бивши власник, будући да је стечена на основу прописа који је проглашен неважећим, при чему је на основу изведених доказа утврђено да је предметна имовина, експроприсана као власништво Ј.Ј., бив. Из ...

Суд је ценио наводе тужбе, али имајући у виду изнето налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари. Тужиоци нису навели ниједну нову околност, нити пружили нове доказе, који би могли бити од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

По оцени Суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужилаца, па је Суд, на основу члана 40. став 2. и члана 46. став 2. Закона о

управним споровима, одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1, члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), а које се сходно примењују, у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је заинтересовано лице у вези са покретањем спора, имао трошкове за састав тужбе које је суд одредио на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени лист РС" бр. 121/12) у износу од по 16.500,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде. Разлику до траженог износа на име трошкова за састав одговора на тужбу, Суд није досудио налазећи да се ради о прекомерно постављеном захтеву који није у складу са напред наведеном тарифом. Тражене трошкове поштарине у износу 200,00 динара суд није досудио имајући у виду да заинтересовано лице није пружио доказе о траженим трошковима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.04.2018. године, II -1 У. 8114/17

Записничар
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић